Р Е Ш Е Н И Е
№ 43311

гр. София, 05.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 17 състав,** в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11206** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. Б. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, подадена чрез адв. Л. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1408471/22.08.2026 г., издадена от старши полицай при 09 Районно управление към Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна. Поддържа, че описаното управление на автомобил със служебно прекратена регистрация не попада в хипотезите на чл. 175, ал. 1 ЗДвП, а приложената разпоредба на чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП предвижда максимален срок от три месеца. Счита, че несъответствието между фактическите и правните основания ограничава правото му на защита. Твърди, че автомобилът му е предоставен от работодателя за изпълнение на трудовите му задължения и че не е знаел за продажбата му на друго дружество. Сочи, че за промяната в собствеността е подадено заявление № 120400-1675810/02.07.2026 г. пред ОДМВР – П. и че впоследствие автомобилът е регистриран. Поддържа, че не е носител на задължението за пререгистрация и не е извършил виновно нарушение.

Прави искане заповедта да бъде отменена. Претендира разноски по делото. Жалбоподателят се представлява от адв. Г..

Ответникът – старши полицай при 09 Районно управление към СДВР оспорва жалбата. В

представените писмени бележки поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при спазване на административнопроизводствените правила. Позовава се на доказателствената сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП и на установеното управление при служебно прекратена регистрация. Счита, че органът действа при обвързана компетентност, а мярката има самостоятелна превантивна и преустановителна функция.
Прави искане жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като се позовава и на Решение по дело C-438/22 на Съда на Европейския съюз.
Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
В справката от АИС „КАТ – Регистрация“ за лек автомобил „Х. И Х 35“ с рег. [рег.номер на МПС] като собственик е вписано „Промаркет“ ООД, а като предстоящ собственик – „Про Логистика“ ООД.
На 17.06.2026 г. е отразен договор за покупко-продажба № 939/16.06.2026 г.
На 18.08.2026 г. в 18:31 ч. е отразено служебно прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 15 ЗДвП поради непререгистриране на превозното средство след договор за покупко-продажба.
На 22.08.2026 г. около 11:18 ч. Н. Б. Г. е управлявал процесния автомобил в [населено място],[жк], по [улица], от [улица]към [улица]. Срещу № 276 е спрян за полицейска проверка, при която е установено служебното прекратяване на регистрацията. За констатираното е съставен АУАН серия GA № 5229402/22.08.2026 г. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП.
На 22.08.2026 г. старши полицай при 09 Районно управление към Столичната дирекция на вътрешните работи е издал оспорената Заповед № GPAM-1408471, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 22.08.2026 г.
Жалбата е подадена в съда на 28.08.2026 г.
При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР са оправомощени да прилагат ПАМ и полицейските органи от секторите „Охранителна полиция“ в районните управления при СДВР.
От представената Заповед № 513з-6072/13.02.2020 г. се установява, че Н. Г. Х. е преназначен на длъжност старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ при 09 Районно управление към СДВР. Заеманата от него длъжност попада в обхвата на оправомощителната заповед, поради което оспореният акт е издаден от компетентен орган.
Заповедта е издадена в писмена форма, индивидуализира издателя и адресата, съдържа описание

на управлението, разпоредената мярка и подпис. При проверката на изискването за мотивиране по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК обаче се установява противоречие между изложените фактически основания, посочената правна разпоредба и съдържанието на разпореденото ограничение.
Не се установяват други съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
Основателно е възражението на жалбоподателя за неправилно приложение на материалния закон.
Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП предвижда временно отнемане на СУМПС на водач, извън случаите по букви а) – ж), който при управление на МПС е извършил нарушение по закона, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС, до решаване на въпроса за отговорността му. Максималната продължителност на мярката е определена според вида на нарушението. По чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП тя е три месеца за изрично изброените нарушения, сред които са нарушенията по чл. 175, ал. 1 ЗДвП. За нарушенията по чл. 175, ал. 3 ЗДвП е приложима разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП, с максимален срок шест месеца.
Управлението на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, е уредено в чл. 175, ал. 3 ЗДвП. То не попада в нито една от хипотезите на чл. 175, ал. 1 ЗДвП, посочен в оспорената заповед. Не са изложени факти за нарушение относно поставянето на табелите, използването на специални сигнали, изпълнението на полицейски разпореждания, задълженията при ПТП или условията на разрешение за временно движение. Изложените в писмените бележки на ответника съображения относно временни регистрационни табели не се отнасят до установеното по делото управление.
В случая неправилното посочване на правното основание не представлява само неточност в цифровото означение. Органът последователно е посочил подбуква бб), обвързал е мярката с нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП и същевременно е определил шестмесечен предел, който тази разпоредба не допуска. Противоречието засяга както основанието за административната принуда, така и нейната максимална продължителност. При тези данни съдът не може да приеме, че е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП само защото фактическото описание би могло да бъде отнесено към чл. 175, ал. 3 ЗДвП. В този смисъл Решение № 24118/16.06.2026 г. по адм. дело № 5305/2026 г. на Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав.
Запазването на акта чрез замяна на изрично посоченото основание с друго, предвиждащо различен максимален срок, би означавало съдът да измени съдържанието на упражненото от органа правомощие. Това противоречие не може да се отстрани и чрез намаляване на срока до три месеца, тъй като липсват факти за нарушение от вида, за който е предвидена мярката по подбуква бб). В този смисъл и мотивите по т. 2.3 от Тълкувателно решение № 8/16.09.2021 г. по тълк. дело № 1/2020 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд.
Позоваването на ответника на чл. 189, ал. 2 ЗДвП не обосновава друг извод. Констатациите за управлението и за регистрационния статус на автомобила се подкрепят и от справката от АИС „КАТ – Регистрация“. Доказателствената сила на АУАН обаче се отнася до удостоверените факти и не установява законосъобразност на избраното правно основание и определения срок. Посоченото в АУАН нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП не отстранява противоречието в заповедта.
Неоснователно ответникът свързва приложението на мярката с неизпълнено лично задължение на жалбоподателя по чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Регистрационното задължение е на приобретателя, а жалбоподателят не е посочен като такъв в регистрационната справка. Мярката по чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП е адресирана до водача, поради което качеството му на несобственик не изключва приложението при наличие на съответните законови предпоставки. Доводите на страните относно вината и осведомеността на водача са неотносими към настоящото производство.
В лучая мярката не съответства и на целта на закона. Жалбоподателят не е приобретател на

автомобила и не е носител на неизпълненото регистрационно задължение по чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Той не разполага със самостоятелна правна възможност да извърши регистрацията, а отнемането на СУМПС не може да осигури изпълнението на задължение на друго лице. При проверката са иззети регистрационните табели и свидетелството за регистрация, с което са предприети непосредствени действия за преустановяване на движението на конкретния автомобил при установената регистрационна нередовност. При тези обстоятелства запазването на ограничението жалбоподателят да управлява всяко МПС до решаване на въпроса за отговорността не е обосновано с допълнителна превантивна или преустановителна необходимост. Продължителността на принудата се обвързва с противоправно състояние, чието отстраняване зависи от действията на приобретателя, и придава на ограничението спрямо водача санкционен характер. Това засяга правата му в по-голяма степен от необходимото за постигане на целта на закона, в противоречие с чл. 6, ал. 2 АПК и предназначението на мерките по чл. 171 ЗДвП.
По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена на основание чл. 146, т. 2, 4 и 5 АПК.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят претендираните и доказани разноски по делото в общ размер на 355,11 евро, от които 5.11 евро за внесена държавна такса и 350,00 евро договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение съгласно приложен по делото договор за правна защита и съдействие от 21.05.2026 г. Направеното от ответника възражение за прекомерност не обосновава намаляване на възнаграждението. Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, приложим във връзка с чл. 144 АПК, намаляването предполага мотивирано възражение на насрещната страна. В случая ответникът е заявил възражението общо, без да посочи конкретни съображения за несъответствие между претендираното възнаграждение и действителната фактическа и правна сложност на делото или обема на осъществената защита. При липсата на мотивирано възражение съдът не разполага с основание служебно да намали доказаното адвокатско възнаграждение.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1408471/22.08.2026 г., издадена от старши полицай при 09 Районно управление към Столичната дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на Н. Б. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, разноски по делото в размер на 355,11 евро (триста петдесет и пет евро и единадесет евроцента).
Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ: